

Henhold til Loven om Husmandsbrug. Jeg ved fra det praktiske Arbejde med disse Forhold, at i mange ret velsituerede Hjem spørger man, om der ikke er en eller anden Statshusmand, som ikke længere kan blive ved sit Brug, saa at det muligvis kunde blive udparcelleret til andre. De, der spejder efter sligt, spejder naturligvis efter den Støtte, som er ydet fra Statens Side, og søger at faa den Fordel, der ligger deri, og det vil de nu kunne faa i højere Grad, saaledes som Lovforslaget er formet, end de kunde tidligere. Derfor synes jeg, det vilde være heldigt, om der havde været mere bestemte Regler, og det kunde man let have indsat. Vi har jo forskellige Vurderingsformer. Hvis man ikke vil nøjes med den Vurdering, Amtskommissionerne foretager, har man jo Vurderingen til Jordskyld eller anden Vurdering. Det forekommer mig, at Bestemmelserne herom burde være mere bestemte; for det kan vel ikke være Meningen, at velsituerede Gaardmænd og deres Børn skal kunne drage Nytte af denne Husmandslov? Jeg spørger kun og haaber paa et Svar. Vi erkender alle, at det er vanskeligt at faa et Brug, men det skulde dog være dem, som selv har sammensparet Penge dertil, der først og fremmest skulde tænkes paa.

Endelig skal jeg omtale et Forhold, jeg har omtalt tidligere. Hver Gang vi her i Tinget har diskuteret Lovforslaget om Husmandsbrug og Jordspørgsmaalet overhovedet, har vi været mere eller mindre inde paa, hvordan de Folk, som skulde have disse Brug, skulde komme i Gang, og vi fra vor Side har Gang paa Gang krævet, at de burde have et Driftslaan, et Etableringslaan, eller hvad man vil kalde det. Dette har før mødt en vis Velvillie hos den højtærede Landbrugsminister. Hans sagde ganske vist sidst, da vi behandlede dette Spørgsmaal, at man kunde ikke yde de Mennesker, som fik Brug efter denne Lov, et Driftslaan, for det vilde være at gøre Uret mod andre; dersom der skulde kunne ydes saadanne Laan, skulde de kunne ydes til alle mindre Landbrugere. Selv om jeg ikke er enig med den højtærede Minister heri, kan jeg naturligvis ikke have noget imod, at man gaar den Vej, hvis man mener, at Staten kan magte den Opgave; der er mange andre, som trænger lige saa haardt

som de, her er Tale om. Det erkendes, at der er ogsaa Begyndere paa andre Brug; selv om de paagældende Brug ikke er oprettet, kan vedkommende alligevel være Begyndere. Derfor glæder det mig overordentlig, at et Parti i det høje Folketing har faaet Øjet aabnet for det Krav, vi fra Socialdemokratiets Side har stillet i de sidste 3—4 Aar: at der burde ydes Driftslaan til disse Nybyggere, og at dette nu er resulteret i, at man har stillet et selvstændigt Lovforslag om Tillægslaan til mindre Jordbrugere. Vi fra vor Side har sammenkædet det med andre Lovforslag. Jeg kan tænke mig, at det møder en vis Velvillie hos den højtærede Landbrugsminister. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om han vil medvirke til, at man i højere Grad end hidtil kan komme disse Nybyggere til Hjælp, navnlig under Form af at yde dem et Driftslaan.

Til sidst maa jeg maaske gøre en enkelt Bemærkning til den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Rasmus Nielsen); der er ikke Grund til at sige ret meget, fordi han egentlig ikke sagde noget nævneværdigt ud over, hvad den højtærede Landbrugsminister allerede havde udtalt. Den ærede Ordfører for Venstre gjorde sig i Indledningen til sin Tale skyldig i en Fejl; det er noget, enhver kan gøre sig skyldig i, men jeg synes dog, det er rigtigt at pointere den. Det ærede Medlem sagde nemlig, at Meningen med denne Lov, som vi fik for 25 Aar siden, var, at der skulde oprettes saa mange selvstændige Hjem her i Landet som vel muligt. Her er den ærede Ordfører paa Vildspor; det var slet ikke de Folks Mening, som gennemførte Loven, at de Hjem, der skulde oprettes, skulde være selvstændige. Det var Meningen, at der skulde oprettes nogle Husmandsbrug, men ikke, at de skulde være saa store, at de kunde blive selvstændige. Men efterhaanden som Husmændene har krævet, at Brugene skulde være saa store, at de virkelig kunde blive selvstændige, har man i nogen Maade imødekommet disse Krav. Nu sidst er man endogsaa gaaet saa vidt, at der maaske kunde være nogen Grund til at sige, at der maa være en Grænse for, hvor langt man kan gaa med Statstilskud. Efter min Mening bør man kun give Statstilskud, naar vedkommende vil nøjes med sin egen og sin Families Arbejdskraft. Det